

51. szám.
Deczemb. 23-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

A mostani képviselő ház.

Országgyűlésünk el van jól látva tagokkal,
Őrt áll két *Angyal* mi fölöttünk, *Gábriel* és *Pál*;
Prófétánk kettő, *Illésünk* és *Salamon* van;
Szentünk hármával és még egy közte *Királyi*.
Nemzetiségekből kiszemelten a java nálunk
Horváth, Szász, Cseh, Oláh, Tót (Német nice) *Török* is van,
Hadseregünk pompás! Van *Kardos* kardtalanúl is.
Van *Lovas* és *Hollán*, s hat vágást tenni *Huszárunk*
S bár *Zsoldos*, még sem zsoldért küzd, védi csak a *Just*.
Harczban *Markos, Erős, Heves* is, s megy tűzbe *Keményen*.

Békében *Jámbor, Faragó, Ács*, kik betetőzik
Alkotmányunknak szörnyen rongált tetejét majd,
S függő kérdések kulcsát készíti *Kovács*, majd
Addig *Varga, Szabó*, (van sok) s más czéhbéli *Varró*
Szent István köpenyét s saruit tatarozza ki szépen.
Hogy mire két *Ötvös* készen lesz drága kapcsolással,
S a ki *Deák* most még; lesz majd a mikorra minister,
És mikor e honban lesz minden honfi *Szabadfi*,
Akkor a három *Pap* majd rámondhassa az áldást,
S ez legyen a *Végső* áldás, — és még sem utolsó.

Kakas Márton.

Tallerossy Zebulon levele Mindenváró Adámné asszonysághoz.

Tekintedezs komamaszony.

Tudom, hogy maga szeretne legjobban megtudni, mi volt mindenfile kiralyi ebiden, azirt irok most maganak.

Igen izs. Ot voltam. Ötször voltam Budan, kiralyi palotaban. Elöször mint varosi deputatio, masodsor mint venerabile clerushoz tartozo coadjuter curator, harmadsor mint megnyitot országgyüüisi követ, negyedsor mint alfabeti rendben bemutatot kipviselő, is ötödször mint ebidet vacsoralo honatya.

Mikor mar ötödször gyütem, silbak izs ram ismerte, is mondot: „wiederum da? Herr von Zebulon?“ — „Ja bizon, Madame Schildwache“ montam én. Montam neki „Madame Schildwache“ hogy lason, hogy gründlich tudom nimetül, hogy *die* Schildwache és nem *der* Schildwache.

No de bizom, ot ebideltem én!

Hhaj, komamaszonyka, maganak arul fogantyuja sinesen, hogy mi az a udvari ebid! Ezer kétszaz gyertya iget esupa arany gyertya-tartakban; esupa ezüst tangyirok, meg chinai porcelanyok voltak felteritve, is asztal közepire pyramisok rakva czukerpakerajbul.

Minden ember hata mögöte nigy inas alt, gondoltam azirt, hogy ketö fogja, egy rakja belink itelt, egy meg töltögese belink borokat. Azok az inasok izs legalab oberstlajtinant inasok voltak, mert arany galéruk volt, is kard oldalukon.

Mikor leültünk, törtinte velem egy kis szerensitlenség. Mentekötö lancz beleakata leveses tangyirba, is a mint sziket huztam magam ala, kiforditota levest asztal közepire. Akor ipen nem bantam volna, ha ezer kétszaz gyertya mind elaluta volna eezere. Ilyen szigyent rajtam ejtenyi udvari ebiden! Mig ujsagirol megtud rula, is kipingal valami ujsagba.

Hanemazutan megvigasztalta engemet egyik tisztelt inas ur; gondolom pineze artillerie commandant; mert hogy elötem egy batteria pohar volt felalitva különbözö kaliberekbül, azokat

fentisztelt ur sietet megtöltényi különfile borokkal. Borok pedig voltak jok. Kar, hogy maga kedvezs komamaszony nem irti azt, hogy mi az a jo bor. Én irtem. Minden itelhez mas bort hoztak, is minden borhoz mas itelt. Itelek neveit elmondhatom, mert a felül megkaptunk aranyos betükel nyomtatot certificatot francziaul, hanem hogy azok mik voltak, azt mar meg nem mondhatom; nem izs elhiszem, hogy komamaszony ki tudna üket keresnyi debreczenyi szakacs-könyvbül; volt ott tengerben, folyovizben, erdőben, levegöben lako alat minden. *Le potage aux-queuelles de volaille a la regence.* — *Les huitres d' ostende aux Citrons.* — *La galentine de chapons a l'aspic.* — *Le salpicon de foies gras en coquilles.* — *Le homard a la majonnaise.* — *La piece de boeuf a la chipolate.* — *Le punch au muscat de Lunel.* — *Les filets de poulardes a la Robert.* — *Les épinard a la francaise, garnie de bouudins a la Richelieu.* *Les perdreaux a la broche.* — *La salade melée.* — *Les pommes a la meringue.* — *La geleé au vin de Champagne.* — *La compote meleé aux peches.* — *Le fromage de Neufchatel, Les glaces aux pommes, peches et au caramel.* — *Le fruits.* — *Les biscuites et sucreries.* — *Le café.* — *Anisette et Curaçao.* Én csak etem mindent, is olvastam titulust. A kit titulusa utan gondoltam, lesz valami süteminy tészta, mikor elhoztak, latam, hogy valami gyümöles, aztan mikor megetem, akor latam, hogy volt hus. Hanem volt ot egy, a kinek volt leghoszabb titulusa; „les épinard a la francaise, garnie de boukins a la Richelieu!“ No ez complicalt combinatiokbul eredet compositio lehet; ehez előre köszörülöm kést. Hat a mint hoznak nagy milsiges talat; csak latok, hogy minden ember belenizi, aztan vendig ur izs mosolyogja, inas ur izs mosolyogja, de senki se nem szolja semit; is senki se nem veszi Richelieuböl. Mi lehet az? Mikor oda hoznak; én izs belenizem, én izs csak nem szoltam semit; én izs csak nem nyultam Richelieuhöz. — Most mar kimondok, volt az

egy tal spinot. De ki bantana ütet, mikor van enyi mindenfile draga josag! Hat mig a draga jo borok. Aranygalliru Ganymedes csak monta: chabli; bordó! syracus! Johannisberg! is minden felkialtásra *facta loquuntur*: azonal töltöte poharat tele.

Meletem tilte balfelül radicalis hazafi, job felül bikülikeny hazafi.

Valahanszor uj jo bort hoztak, radicalis hazafi kihuzot zsebibül orszaggyüli zsebkönyvet, kitörülte plajbasszal egy paragrafust 48-bul. Bikülikeny hazafival pedig voltunk ebid elöt per tu. A „chabli“ utan elkeztünk egymast tekintedzs urnak titulaznyi; — a „bordo“-nal nevezünk egymast nagysagos urnak; a „Johannisberger“ utan voltunk egymasnak miltosagos urak, a „syracusinal“ mar per excellentiad tractaltunk egymast, ugy hogy a champagnernek mar nem maradt titulus.

Vigtire mikor az következte, hogy „suerie“, akor tisztelt hazafiak neki estek czukerpakeraj pyramisoknak is kiki rakta emlikül zsebibe, hazavinyi felesiginek. Én izs nagyon okosat kigondoltam magamban; — had pantlikaval

bekötöttem mente panyoka ujat, is oda bele raktam sok szip czukorfigurat, hogy majd én azt hozom haza is csinlok vele örömet.

Ebid utana finyes teremben ismit discuraltunk. Voltam mar jól illuminalva magam izs. Mindig akartam azal a derik miniszter ural megösmerkednyi, a ki Schmerling alul olyan szipen ki tuta huznyi a gyikinyt. Most megtalaltam. Confidenskedtünk, sincerisaltunk. Derik affabilis firfiu. Irti a tréfat. Eczer tréfabul azt kirdek tüle; de had excellentiad ha pugillaris nilküli minister, — minister ohne portefeuille, — mibe elrakja pinzt, a mi van? — „Had csak ugy tesztek, felelte ü excellentiaja, hogy bekötök mentém ujat, is aba belerakok egyetmast.“ Én ijedten nizek hatra; hat akor latok, hogy pantlika kibomlota mente ujamrul, is minden czukerpakeraj kipotyogta belüle finyes salonba szerteszilyel!

Enil fogva nem izs hozhatom komam aszony-nak semi czukorbul valo emliket udvari ebidbül.

Irje be azal a öntudatal, hogy én ot voltam.

Alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Discursus négy ur között a casinóban.

1-ső ur. No már azt meg kell adni, hogy az a Tóth igen szépen játsza Shylockot.

2-ik ur. Ahám! Tudom: abban a darabban, hogy: „Chouffleury úr otthon lesz.“

3-ik ur. Ugyan, hogy mondhatsz ilyet? Hisz ez Schillernek a legjobb darabja, a Shillok.

4-ik ur. No ti ugyan eltaláltatok mind a ketten. Mikor azt az egész világ tudja, hogy Shakespeare irta a — „Kalmár és Tengerész.“

Sörházi félreértés.

Az országgyűlés megnyitása napján belép két idegen alak a Geiszt-házi étterembe, s oly asztalnál telepednek le, melynek közelében ott lóg a falon a vak Belizár életnagyságu képe, a mint a vipera által megmart leánya hulláját viszi, botjával keresgélve az ösvényt, s támad következő félreértett beszéd: — Zwei Glas Bier!

A vendéglős maga elhossa a két pohár sört, s a mint leteszi az asztra, az egyik vendég kérdi tőle sietve: Was ist das für ein Bild?

— Dreher; felel a siető gazda, ugy értve a kérdést, hogy was für ein Bier.

A cicerone féle egyén oda fordul a másikhoz, s s nagy igyekezettel magyarázza neki, hogy az egy bécsi serfőző, a ki milliomos, a kinek Pesten is roppant serfőző gyára van, melyből legtöbbet fogyasztanak a pesti sörivők.

A másik vendég, a ki franczia volt, szörnyü kétkedéssel csóválta a fejét és nagyot kaczagott vezetője szemébe, midön az ujra előhivott vendéglős felvilágosító szavaiból kivette a Belizár nevet.

Kortés-élcz.

„Annyit ért X. X. az országgyűléshez, mint az egér a kalendáriumhoz, t. i. megrágja.“

A fuzio a Deák és Tisza párt között.

Török János. „De ugyan minek *rumot* is tölteni a *thea* közé, ha már *tejet* töltenek bele?
Kakas Márton. De én úgy szeretem a *theát*, *mind a kettővel együtt.*”

Thekkinthetes szerkheszthű úr!

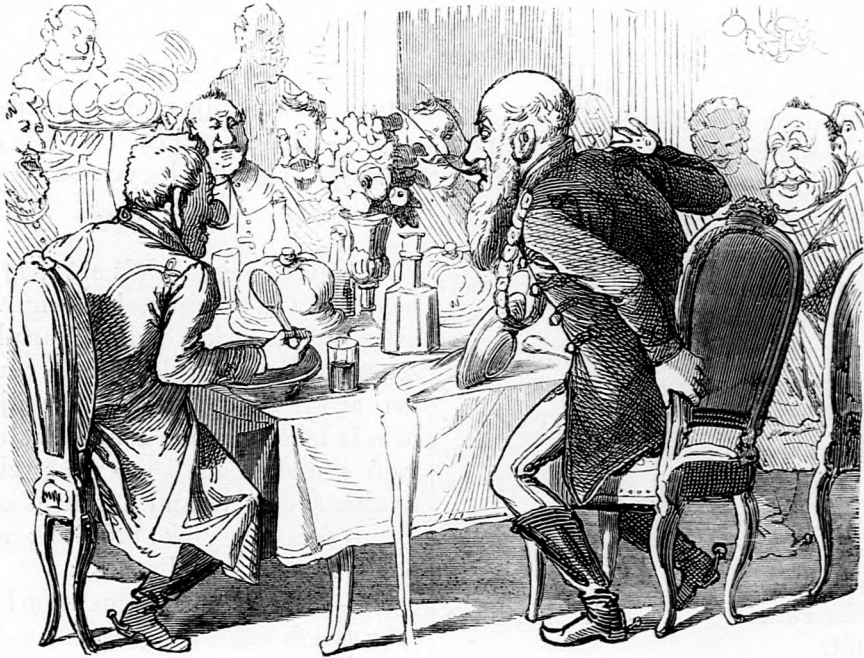
Khülán khereszthül menthem a múth héthen, utt minden házun lúg egy zászlú, arra rá van írva: „Éljen Jámbor!” cshak a thekkinthetes fhüszulgabiró urnakh az ü thetűjin egyetlen egyedül khi van thive egy nagyun nagy zászlú, arra rá írva, éljen a thekkinthetes fhüszulgabirú úr ü maga.

Thiszthelek alázathusan minden bechülethes embert, a khi uthánom khirdezüskedikh, maghamat ajánlum a szerkheszthű uram gráczhíájába és maradok

alázathus szulgája
Izsák khucsmárus.

Tallerossy Zebulon válogatott malőrjei az udvari ebéd alkalmával.

I.

II.

Deák Ferencz adomák.

XI.

X. megyéből öt követ összebeszél, hogy együtt látogassák meg D...ot, de nem tudják hol lakik, hát felkérnek egy hatodikat, hogy vezesse el őket hozzá. Az megteszi szívesen.

D...nál ott találunk még egy másik urat, a kit *az első öt* nem ismer.

Aztán discúrálunk egyről-másról.

Egyszer a hatodik előhossa, hogy milyen remek kortes dalokat csináltak X. megyében, azokat érdemes meghallgatni.

Erre az X. megyeiek nem várnak több buzditást, hanem rendre elszavalják D...nak az elmés gúnyverseket, a mik többnyire az N. megyei főispán ellen vannak intézve, ki nagy befolyást gyakorolt az X. megyei választásokra; s hogy az idegen úr még jobban megértse, prózában is megmagyarázzák neki, hogy milyen ember az a N—i főispán, hogy korteskedett az ellenünk, de ők is hogy torolták aztán vissza. Pompás multság azt végig hallgatni az embernek!

Mikor aztán elmennek D...tól, kérdik a vezető jó baráttól.

— Ki volt az a nem ismert hazánkfia ott a pamlagon.

— Az ott, felel a kérdezett, átkozott flegmával, — az N—i főispán volt maga, a kinek ti megmagyaráztátok, hogy milyen nótákat csináltak róla!

XII.

Egy képviselőjelölt nagyon kapacitálta a jámbor biharmegyei román hazafiakat, hogy csak őt válaszzák meg.

Azok nem akartak épen gorombák lenni, s azt mondani neki, hogy választottak már derék szabadelvű hazafit; hanem csak azzal hártották el maguktól a csábítgatást, hogy már lekötötték a szavukat másnak.

Erre ily metáphorához folyamodott a jelölt.

— Lássák kentek: ha kentek kimennek a baromvásárba, aztán meglátnak ott egy szép ökröt, aztán megalkusznak rá, paroláznak is rá; hát akkor meg van az alku; hanem ha azután egy még szebb ökröt látnak meg az elébbinél; ugy-e hogy akkor még is csak ahoz állnak aztán?

Azt felelte erre az együgyű román választó.

— Már mi, uram, — csak embert keresünk, nem ökröt.

XIII.

Van az új követek között egy *Kuba* és egy *Kubicza* nevű hazafi.

Kuba szellemére nézve bármily magas és fennkölt, természetére nézve annál alacsonyabb, Kubicza ellenben, mind szellemileg, mind anyagiilag magas és szálas hazafi.

Mikor egymás után betűrendben bemutatgatnak, azt mondja rájuk egy magas állású férfiú:

— Rendkívüli eset ez: hogy a *diminutivum* két fejjel nagyobb legyen az eredetijénél.

XIV.

Egy képviselőjelölt azt magyarázta az egybegyűjtött népségnek, hogy ne válaszzák meg azt a tudóst, a kit eddig akartak, mert annak semmije sincs. Az olyan ember nem is képviselheti az országot, a kinek semmije sincs, abban nem is lehet bizalma senkinek, az nem is jóra való ember. Lám ő nagy úr, elég biztosítékot nyújthat, nem valami jött-ment ember.

Végig hagyták beszélni; akkor egy vén polgártárs azt mondja neki:

— Lássá, nagyságos uram! Krisztus urunk még szegényebb volt; hanem azért mi még most is csak őt tiszteljük.

XV.

Az igazoló bizottmányokhoz beadott petíciókban néha multságos dolgokat olvashatni.

Ilyen az, mikor egy tanú előáll, és következő bizonyosságot tesz le:

„Alólírott hitelesen bizonyítom s hitemmel is megerősíthetem, hogy én *hét hétig* ittam az X—i kocsmában ingyen, Y. úr rovására, hanem a *nyolczadik hétben* lelkiismeretem felszólalt bennem, hogy nem illik a szavazatomat borért eladnom.“

Tehát hét hét kellett a derék becsületes ember lelkiismeretének, hogy felébredjen!

A váratlan remek.

A korosabb mesteremberek között még mindenik előtt élénk emlékezetben vannak azok a kinszenvedések, melyeken keresztül kelle vergődnie annak, aki valamely czéhbe a rendes mesterek sorába kívánczozott befogadtatni. És ezen nehézségek annál súlyosabbak valának, minél nagyobb város vala a *supplicans* mesterember állandó letelepedési vágyának a tárgya.

Magyarországon a remekelő fiatal mesteremberek faggatásában aligha nem remekeltek legkitünőbbben a pesti czéhek; melyeknek régibb eljárásai közül szolgáljon példaként a következő eset.

Az ezer nyolczszáz húszas években történt, hogy egy fiatal szorgalmas varga, miután mesterségét jól kitanulta s a vándorlási éveket is bőségesen kitöltötte a *fremdben*, nagyon szeretett volna arra a czimerre szert tenni, hogy „pesti suszter majszter.“

De szerencsétlenségére sem ő maga nem volt a nemes varga czéhbéli mesterembernek fia, sem a felesége nem volt ilyennek a gyermeke; akkori időben pedig, ha mester fia, vagy mester leányának férje avagy jövendőbelije volt a remeklésért folyamodó supplicansok között, akkor az ilyen születésbeli joggal megáldotak előtt hátrálnia kelle az idegen származásuaknak, többnyire évekig, míg csekély szerzeményükből végkép ki nem költek, s türelmükből és reményükből egészen kifogyva rá nem szánták magukat a vénleánysággal egyenlő sorsra, az örökös *kontárságra*.

Azon időben, amelybe történetünk esik, oly magas paripáról beszélt egy pesti suszter czéh, a *zugermeister supplikanttal* (nem pesti születésű remeklésért folyamodóval) legalább is mint a porosz ministerium egy felosztott schleswigi egylet lenézett tagjával. (Tudunk rá esetet, hogy egy székely származású tős gyökeres góbé tapasztalván, hogy az ő magyar neve is szemet szúr, mint a mely csak csizmadiához nem pedig magasabb műveltségű lábtű-művészhez illik, — csak hogy pesti suszter majszter lehessen, Richterre germanizálta magát, mely bűnét később visszamagyarosítás által ütötte helyre.)

Mint minden czéhnek, a suszterekének is volt egy tanácsbeli commissarius, aki a czéhnek a legislegfőbb tekintélyt gyakorlta. A suszterek az akkoriban igazság-szeretetről s megvesztegethetlenségéről híres *Makk* vala.

Az a sanyargatott supplicans a kinek történetére ezennel rátérünk — évekig azzal utasítván vissza remek feladatot sürgő kérvénye, hogy még várhat, még mesterek fiai vagy vejei vannak előtte, — egyszer azt vette a fejébe hogy bizonyára segítene az ő baján *Makk*, ha az ő tudományát meg tudná valamiképp ismerni... De hogyan? Ezt nem bírta kitalálni. Hanem csak elment azért a commissarius úr házába, mely a halpiacon állott, (két év előtt építették helyére azt a szép két emeletes sarokházat) s az agglegény senator öreg gazdasszonyának elpanaszolta keserves állapotát, tanácsot kérvén tőle, hogy miképp nyerhetné meg a tekintetes úr grátiáját?

— Nem lehet ahoz hozzáférni semmiképpen, csak

a csupa tiszta igazsággal; ajándékról, vagy recommendálásról nála szó se lehet, — mondá az öreg háztartó néne, — nem is szeret itthon a maga házánál ügyes-bajos embereket elfogadni.

— Hát maga kedves asszonyság, nem volna hajlandó egy kis segítségemre lenni? Legyen pártfogóm, meglássa megáldja érte az Isten; mert igaz dologban járok ám én, s csak azt akarnám elérni, hogy feleségemnek s gyermekeimnek valamivel jobb sorsot biztosíthassak.

— De hát miképpen tehetném én azt; mondtam hogy a senator ur nem ad semmit a recommendatióra, aztán meg az enyimre mit is adhatna.

— Hát csak arra kérném szívesen, legyen olyan jó, s mutasson meg nekem egy pár csizmát a tekintetes uréi közül.

— Ha csak az kell, azt megtehetem, — s ezzel előhozott egy párt, mit a supplicans a kezébe sem vett, hanem csak jól megnézegette, s azzal eltávozott.

Három nap mulva visszajött, köpenye alatt egy pár ujdonat új csizmát hozva magával, s addig könyörgött az öregnek, hogy tegye be azt a tanácsos urnak, hogy az végre megigérte s megis tette.

Makk nem sokára öltözködéshez fogott s az új csizmák feltünvén előtte, csengetett. Odabenn rádispútálta az ezuttal nem egészen hü eseléd, hogy csak húzza fel, ha nem emlékszik is rá mikor rendelte, s ha nem lesz jó küldje vissza; a senator akként tett, és csak hamar rámondta, hogy kár volna azt a csizmát visszavinni, mert olyan jó állású s mégis kényelmes csizmát még nem csinált neki a mester; erre a gazdasszony előállott az igazsággal, *Makk* nagyot nézett a cselszövény felfedezését hallván, majd bekiállította a künn várakozó supplicánst s megigérte neki, hogy *mester lesz*.

Nem sokára czéhgyűlés volt. A supplicans ismét előállott remeksürgető kérelmével.

„Er kann noch warten!“ kiáltának a mesterek mindenfelől.

„Er wird nicht warten, er muss Meister werden!“ kiáltá közbe a commissarius, — ezzel felemelvén lábát, hogy az egész nemes czéh megláthatta — ime ezt a csizmát az a supplicans csinálta *mérték nélkül*, és ez olyan felséges csizma, a milyen még soha se volt a lábamon, pedig én mindig a pesti nemes czéh tagjaival dolgoztatok. Er muss Meister werden!

És úgy lön. A derék *Makk* a sokáig hátráltatott supplicánst nemcsak a mértéktelen csizmák árát megadta, hanem remeklési költségeit is magára vállalta.

Piros Pista.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Hát nekünk mit hoz a Kriszt-
kindli?

— — A multkor Deák Ferencz és az Üstökös szerkesztője között következő párbeszéd keletkezett. — „Hallod-e, az a te politikus eszmadiad ugyan korhely fráter lehet, annyi esztendő óta látom ott a tőke mellett ülni, de soha sem látom, hogy dolgoznék valamit.“ — „Az nagyon természetes; az Üstökös *vasárnap* szokott megjelenni, s olyankor keresztény ember nem dolgozik, hanem ujságot olvas és politizál.“ — „A menség nem helyes, mert az Üstökös jelent már meg hétköznapiokon is: a eszmadia akkor sem varrt, hanem politizált.“ — Felelt pedig erre Kakas Márton: „a politizálás közügy, a eszma varrás *magánügy*, és így az én eszmadiam csak azt tanúsítja jelen positurájával, hogy igaz hazafi előtt a *közügy* elébbvaló a *magánügynél*. *Publica prae- cedunt*.“ — Erre a eszmadia verificáltatott.

— — Egy képviselő töprengése. Hm! csak most *jöttünk* ide, azután mindgyárt *hazamegyünk*, közbe közbe még nem tettünk egyebet, mint az udvari ebédeken és más banquetteken nagyokat *ettünk* és *ittunk*. Most kielőlegnek számunkra az országos Cassából háromszáz forintot, csak már volna valami formularé, hogy hogyan nyugtatványozzam azt a pénzt? (Hát van arra egy igen régi jó formularé: „*jöttünk mentünk* — száz forint; — *ettünk, ittunk*: — száz forint! — összesen: — háromszáz forint!“)

— — Hát tudod-e már mi az a purgatorium? (Hogy ne tudnám, olyan tisztító tűz, a mikben a lelkeknek elébb meg kell tisztulni, mielőtt ez életből a más boldogabb életbe fötvétetnének.) Majd csak nem

úgy van. Egyébiránt purgatorium az, mikor hetvenhét képviselő ellen petitiót adnak be az országgyűléshez, a bizottmányok ráróják az illetők hátára, hogy ez is, meg ez is kétségbe van vonva, s akkor a tisztelt ház elnapolja magát három hétre. Az a 67 képviselő aztán erre a három hétre egyenesen a purgatoriumba van betéve, se' becsukva, se' kicsukva, se' fölmentve, se' elítélve, hanem csak lebegve, mint a Mahomed koporsója a muzeum és új országház között. — Ez aztán Purgatorium.

— — (Hát azokkal a képviselőkkel mi lesz most, a kik megették a budai ebédet, ha kendtek meg nem találják keresztül bocsjítani a purgatoriumon?) No most ugyan olyan európai kérdést támasztottál, amelyből nem tudom, hogyan gázol ki a diplomatia?

— — Hallottál már olyan hallatlan esetet! a képviselőház legelső ülésében valaki elvitte az előszobából Deáknak a felöltőjét! (Azon én egy cseppet sem csodálkozom; mai nap nagyon sokan vannak, a kik *szeretnének Deáknak a köpönyegébe takarózni*.)

— — X—en van egy bárgyú követjelölt, kit a nép alsóbb osztálya holmi éretlen ígéretesei után felkarolt. Ezzel egy alig pár hete tartott tiszta-szabályozási gyűlésen következő eset történt. A gyűlésen, hol a megye értelmisége kiváló többséget képez, hogy ezen követjelölt urat, hogy talentumait próbára tegyék, az igazgatóság elfogadásával kinálták meg, sőt erőltették, hogy fogadja el. Követjelölt úr kinyilatkoztatta, miszerint nem érzi magát képesnek ez állomás betöltésére; nem ért semmit, az értelmiség csak erőltette, míg végre követjelölt úr egyik kolompos párthive felállott s így szólt: „Ne erőltessék a tekintetes urak. N. urát, mert minden számár érzi a maga terhét.“ Ez ékes nyilatkozattól áthatva egy másik szinte kolompos pártvezére követjelölt úrnak az igazgatóságtól megmentésére így szólt fel: „Ne bántsák, kérem alásan, hiszen tetszik látni, hogy N. N. úr most is csupa nyomorék“.

Borkorcsolyák.

Tul a Dunán is belátják már, hogy egy *káplánnak 20 pengő évi díj nem elegendő*, azért is káplánjának fizetését naturalékkal is javítja egy öreg tiszteletes, stipulálván számára minden reggel és estve természetben *egy szál gyufát*. Ez az állomás a többinél ennyivel jobb. Ez is többet ér a semminél.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.